

Sygn. akt: I C 1346/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 3 marca 2016r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Agnieszka Popławska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2016r

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 13 006,52 zł. (trzydzieści tysięcy sześć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 12 728,21 zł. od dnia 27 lutego 2013r do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 187 zł. (trzy tysiące sto osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1346/14

UZASADNIENIE

Powódka A. S. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 15.397,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lutego 2013r. do dnia zapłaty.

Powódka wskazała, iż w dniu 24.01.2013r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu samochód marki O. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność M. K.. Dodała także, iż szkoda została zgłoszona pozwanemu ubezpieczycielowi, który ustalił i wypłacił odszkodowanie w wysokości 3.315,71 zł. Następnie w dniu 12.11.2013r. poszkodowany na mocy ustnej umowy zlecił powódce dokonanie we własnym imieniu i na własny rachunek wszelkich czynności mających na celu wyegzekwowanie od pozwanego odszkodowania, a następnie pisemną umową przełał na jej rzecz sporną wierzytelność. Zdaniem powódki koszt naprawy pojazdu wyniósł 6.963,15 zł, albowiem pozwany zaniżył stawki za roboczogodzinę prac oraz zastosował amortyzację na części zamienne w wysokości 65% i dodatkowo zastosował zamienniki. Ponadto na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem składa się również kwota 11.750 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, albowiem w związku z kolizją poszkodowany wynajął pojazd na okres 47 dni obejmujący 2 dni od wstawienia do zgłoszenia dodatkowych oględzin, 40 dni oczekiwania na oględziny i kosztorys po oględzinach oraz 5 dni technologicznej naprawy. W związku z tym, iż pozwany wypłacił częściowo odszkodowanie do zapłaty pozostała kwota 15.397,44 zł.

(pozew k. 3 – 9)

W piśmie z dnia 17 stycznia 2014r. powódka cofnęła pozew w zakresie kwoty 2419,23 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia domagając się zapłaty kwoty 12.978,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27.02.2013r. do

dnia zapłaty oraz kwoty 278,31 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od kwoty 2419,23 zł za okres od dnia 27.02.2013r. do dnia 16.01.2014r.

(pismo k. 75)

Nakazem zapłaty z dnia 6 marca 2014r. Sąd Rejonowy w Kartuzach w sprawie I Nc 25/14 orzekł zgodnie z żądaniem powoda.

(nakaz zapłaty k. 76)

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy w Kartuzach umorzył postępowanie w zakresie kwoty 2.419,23 zł.

(postanowienie k. 79)

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa przyznając, iż ponosi odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie, jednak zarzucił brak legitymacji czynnej po stronie powódki. W ocenie pozwanego umowa przelewu nie posiada *causy* i nie wynika z niej czy jest ona umową przelewu wierzytelności, czy też zwykłym upoważnieniem. Nadto pisemne potwierdzenie ustnej umowy zlecenia powierniczego uznać należy za wykreowane dla pozorów, celem stworzenia przyczyny prawnej zawarcia umowy przelewu. Ponadto pojazd stanowił współwłasność (...) Bank S.A., co oznacza, iż uprawnionym do otrzymania odszkodowania jest również bank. Pozwany zakwestionował żądanie również co do wysokości i to zarówno w zakresie kosztów naprawy jak i najmu auta. Dodał także, iż powódka nie wykazała, aby okres najmu pozostawał w związku ze szkodą, albowiem pojazd doznał jedynie uszkodzeń o charakterze estetycznym, nie skutkujących wyłączeniem z ruchu. Dlatego też jedynie okres efektywnej naprawy podlega uwzględnieniu.

(sprzeciw k. 80 – 83).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 stycznia 2013r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd M. K. marki O. (...) o nr rej. (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

(okoliczności bezsporne).

Poszkodowany w dniu 4 lipca 2013r. zlecił naprawę pojazdu (...) Sp. z o.o. w Ż. i jednocześnie na podstawie umowy przelewu wierzytelności, przelał na rzecz K. S., przysługującą mu od pozwanego ubezpieczyciela wierzytelność z tytułu przedmiotowej szkody. W dniu 12 listopada 2013r. powyższa umowa została rozwiązana w drodze porozumienia a poszkodowany M. K. zlecił powódce A. S. wyegzekwowanie wierzytelności z tytułu przedmiotowej szkody od pozwanego i przelał na nią wszelkie prawa przysługujące mu z tytułu umowy ubezpieczenia OC związane z tą szkodą.

Naprawa pojazdu odbyła się bezgotówkowo a jej koszt wyniósł 6.963,15 zł, w tym zakup części 3.792 zł.

(dowód: umowy przelewu k. 13 i 16, porozumienie k. 14, pisemne potwierdzenie umowy ustanej k. 15, zlecenie k. 36 faktura k. 22 i 23, zeznania świadka M. K.)

W związku z uszkodzeniem pojazdu M. K. wynajął pojazd zastępczy marki F. (...) na okres 47 dni tj. od dnia 4.07.2013r. do dnia 19.08.2013r. za cenę 250 zł dziennie.

Pojazd zastępczy był mu potrzebny głównie do codziennych dojazdów do pracy, podwożenia żony do pracy i dzieci do szkoły oraz na zajęcia dodatkowe.

(dowód: umowa najmu k. 37 – 38 i 41, faktura k. 39, zeznania świadka M. K. k. 133 – 134, protokół k. 42)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 6.992,37 zł. Natomiast uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego wyniósł 46 dni. Zarówno stawki za prace naprawcze jak i za najem pojazdu nie były zawyżone i występowały na rynku trójmiejskim.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego B. S. k. 152 – 172, pisemna opinia uzupełniająca biegłego B. S. k. 193 – 195, pisemna opinia uzupełniająca biegłego B. S. k. 228 – 229).

Szkoda została zgłoszona pozwanemu, który wypłacił odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości łącznej 5.734,94 zł, w tym kwotę 2419,23 zł po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie.

(okoliczności bezsporne).

M. K. w dniu 30 listopada 2007r. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie, na podstawie której przeniósł na przedmiotowy bank udział w prawie własności przedmiotowego pojazdu w części 49/100. W dniu 25 listopada 2013r. bank przeniósł z powrotem udział 49% w prawie własności spornego pojazdu na powoda z uwagi na spłatę całkowitą kredytu.

(dowód: oświadczenie k. 109, umowa k. 111 - 123).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania powódki i świadka M. K. odnośnie zawartych umów przelewu wierzytelności i przyczyn ich zawarcia oraz również w/w świadka w zakresie sposobu korzystania ze spornego pojazdu i pojazdu zastępczego oraz okresu jego trwania. W ocenie Sądu, zarówno powódka jak i świadek zeznawali w sposób szczerzy i zgodnie z posiadaną wiedzą. Ponadto zeznania te w pełni korespondują ze zgromadzonym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Z tych też względów brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia ich mocy dowodowej.

Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie również, opinię biegłego sądowego B. S. w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu O. (...), technologicznego okresu trwania tej naprawy oraz zasadności przyjętej stawki najmu pojazdu zastępczego i wynajętego modelu. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższe okoliczności. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnątrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto biegły w swoich pisemnych opiniach uzupełniających szczegółowo wyjaśnił swoje stanowisko i odniósł się do stawianych zarzutów, uwzględniając przy tym zarzut powódki, iż skoro zakład, w którym pojazd był naprawiany nie współpracuje z pozwanym ubezpieczycielem, to był on zobowiązany czekać z wykonaniem naprawy na decyzję pozwanego akceptującą dodatkowe uszkodzenia, co nastąpiło dopiero 14.08.2013r. Pozwany co prawda zakwestionował powyższe, załączając do pisma z dnia 29 stycznia 2016r. e-mail z dnia 5.08.2013r. świadczący o przesłaniu kosztorysu w tym dniu, jednakże dowód ten jako spóźniony podlegał oddaleniu. Sąd zważył bowiem, iż pozwany aż do sporządzenia przez biegłego opinii uzupełniającej w niniejszej sprawie nie kwestionował, że kosztorys przesłał warsztatowi dopiero w dniu 19.08.2013r. Ponadto od początku niniejszego procesu był on reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaś zgodnie z art. 503 § 1 k.p.c. wszelkie dowody i zarzuty pozwany winien zgłosić w sprzeciwie. W związku z tym w ocenie Sądu nie zachodzą żadne okoliczności mogące skutkować uwzględnieniem spóźnionego dowodu, który nadto spowodowałby przedłużenie postępowania w niniejszej sprawie, gdyż wiązałby się z koniecznością sporządzenia kolejnej opinii uzupełniającej przez biegłego. Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że brak jest jakichkolwiek

podstaw do podważenia sporządzonej przez biegłego opinii i uczynił ją podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, oddalając tym samym również wniosek o dowód z opinii uzupełniającej biegłego.

W niniejszym procesie powódka ostatecznie domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 12.978,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27.02.2013r. do dnia zapłaty oraz kwoty 278,31 zł skapitalizowanych odsetek tytułem wyrównania szkody powstałej wskutek uszkodzenia pojazdu z winy kierującego pojazdem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Pozwany przyznał przy tym, iż nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za zaistniałą szkodę i dokonał wypłaty należnego w jego ocenie odszkodowania jednocześnie jednak zarzucając, iż powódka nie jest legitymowana czynnie w niniejszej sprawie, albowiem zawarta umowa przelewu nie posiada *causy*, a potwierdzenie ustnej umowy zlecenia jest czynnością pozorną. Z powyższego wynika zatem, iż zachodzi sprzeczność pomiędzy twierdzeniami pozwanego, a jego działaniem, w tym wypłatą odszkodowania na rzecz powódki. Ponadto Sąd zważył, iż pozwany w żaden sposób nie wykazał swoich twierdzeń odnośnie nieważności czy nieskuteczności przelewu wierzytelności. Natomiast jak wynika ze złożonych przez powódkę dokumentów oraz zeznań M. K. nie ulega w ocenie Sądu wątpliwości, że powódka nabyła skutecznie sporną wierzytelność od M. K. a podstawą tego (*causa*) była właśnie umowa zlecenia. Powódka wraz z mężem zajęła się bowiem (...) i likwidacją powstałej szkody. Również zarzut pozwanego odnośnie uprawnienia G. (...) Bank do części odszkodowania był niezasadny. Wskazać bowiem należy, iż choć pojazd ten rzeczywiście został przewłaszczony na zabezpieczenie kredytu, to jednak jak wynika z przedłożonego oświadczenia banku z dnia 21 czerwca 2013r. wyraził on zgodę na wypłatę odszkodowania użytkownikowi pojazdu tj. M. K.. Nadto M. K. w 2013r. spłacił całkowicie kredyt i doszło do zwrotnego przeniesienia własności na jego rzecz, co potwierdza załączona umowa z dnia 25.11.2013r. Tym samym, w ocenie Sądu, powódka jest uprawniona do dochodzenia należności od pozwanego, a zarzut pozwanego braku legitymacji czynnej po stronie powódki jest chybiony.

Przesądziwszy powyższe należało przejść do rozważań dotyczących wysokości i rozmiaru powstałej szkody.

W realiach niniejszej sprawy pojazd został naprawiony, a jego koszt wyniósł 6.963,15 zł zgodnie z przedłożonymi fakturami. Z uwagi jednak, na fakt że pozwany zakwestionował przyjętą wartość Sąd dopuścił w tym zakresie dowód z opinii biegłego sądowego B. S. celem ustalenia niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Wskazać bowiem należy, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81). Ponadto w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części.

Mając na względzie powyższe oraz biorąc pod uwagę sporządzoną przez biegłego opinię w ocenie Sądu kwota żądana przez powódkę z tytułu naprawy pojazdu jest zasadna. Wskazać bowiem należy, że brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że w dacie szkody uległy uszkodzeniu części nieoryginalne. Brak jest również jakichkolwiek informacji, aby pojazd ten był wcześniej uszkodzony i naprawiany, co uzasadniałoby obniżenie wartości części. Nadto pozwany dokonał oględzin pojazdu po szkodzie, a zatem miał możliwość sprawdzenia, jakie części uległy uszkodzeniu. Z tych też względów podnoszenie zarzutów nieoryginalności części, przy braku jakichkolwiek dowodów na tą okoliczność jest bezpodstawne, zwłaszcza, iż to na pozwanym skoro wywodził z tego skutki, prawne ciążył obowiązek wykazania

powyższego, czego nie uczynił. Należy wskazać, iż celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. Ponadto pozwany w żaden sposób nie wykazał, ani też nie wskazał podstawy obniżenia wszystkich cen części o 65 % czy zastosowania zamienników, co powoduje, iż przyjęty wskaźnik jest w ocenie Sądu całkowicie dowolny i niczym nieuzasadniony. Sama bowiem okoliczność, że pojazd ten miał 10 lat nie uzasadnia obniżenia cen części zamiennych i to w takim zakresie. Z tych też względów Sąd uznał, że ustalenia biegłego odnośnie zakresu naprawy i przyjętych części zamiennych są prawidłowe. Ponadto w ocenie Sądu również przyjęte stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie odpowiednio 180 zł i 200 zł zasługiwały na uwzględnienie. Zważyć bowiem należy, iż pojazd został naprawiony w konkretnym zakładzie naprawczym, gdzie zastosowano właśnie takie stawki. Jak wynika zaś z opinii biegłego sądowego stawki na takim poziomie występują na rynku trójmiejskim i są stosowane przez zakłady naprawcze. Okoliczność, że stawki te mieszczą się w górnej granicy, czy że stosują je głównie (...) nie oznacza, jak wskazał biegły, iż warsztat I kategorii, w którym nastąpiła naprawa, nie mógł i nie stosuje właśnie takich stawek, zwłaszcza, że poziom naprawy w zakładach I kategorii nie odbiega od poziomu (...). Autoryzacja producenta danej marki rozszerza bowiem jedynie uprawnienia podmiotu do obsługi i napraw w okresie objętym gwarancją. Dlatego też zdaniem Sądu zasadne jest wyliczenie kosztów naprawy pojazdu przy zastosowaniu stawek, jakie faktycznie zostały poniesione, a nie hipotetycznych czy uśrednionych. Wskazać bowiem należy, iż poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu, a odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że wysokość szkody z tytułu kosztów naprawy pojazdu wynosi 6.963,15 zł i stanowi to rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy jakiego doznał poszkodowany w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę.

W odniesieniu do żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd zważył, iż szkoda majątkowa może wyrażać się w braku możliwości korzystania z określonej rzeczy – np. z samochodu stanowiącego własność poszkodowanego. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty wynajmu pojazdu zastępczego, które były konieczne, to mieszczą się one w pojęciu szkody podlegającej wyrównaniu przez ubezpieczyciela. Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia bowiem za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych tj. niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Przy czym odszkodowanie należy się tylko w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Będzie to więc odszkodowanie, które należy przyznać za taki czas, jaki odpowiada okresowi pomiędzy dniem wyrządzenia szkody, a dniem naprawienia pojazdu, biorąc pod uwagę wszelkie technologiczne uwarunkowania związane z jego przywróceniem do stanu poprzedniego oraz z przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela. Nadto Sąd miał na uwadze, iż korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i należy badać, czy pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanego.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym rachunku za wynajem pojazdu zastępczego, zeznań M. K. oraz opinii biegłego niewątpliwie w majątku poszkodowanego powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty wynajmu pojazdu zastępczego za czas trwania postępowania likwidacyjnego oraz dokonywanej naprawy. W sytuacji bowiem gdyby do uszkodzenia pojazdu nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu. Jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy wynajęcie pojazdu zastępczego przez M. K. było zasadne, albowiem uszkodzony samochód służył mu w codziennych dojazdach do pracy oraz do zawożenia do pracy żony, a dzieci do szkoły, która jest znacznie oddalona od ich miejsca zamieszkania. Bez wątplenia przedstawiona wyżej sytuacja potwierdza fakt, iż istniała realna potrzeba przemieszczania się przez M. K. samochodem zastępczym. Nie sposób zatem odmówić zasadności twierdzeniu, że koszty z tytułu najmu pojazdu zastępczego stanowią szkodę majątkową, powstałą w związku z zaistniałą kolizją drogową. Wynajęcie pojazdu zastępczego było w takiej sytuacji niewątpliwie normalnym następstwem zdarzenia polegającego na uszkodzeniu pojazdu.

Pozwany zakwestionował przy tym okres najmu pojazdu zastępczego, jednak jak wynika z opinii biegłego oraz harmonogramu czynności podejmowanych od momentu oddania pojazdu do naprawy poprzez czas oczekiwania

na oględziny pojazdu, na dodatkowe oględziny oraz na otrzymanie od pozwanego kosztorysu, aż do zakończenia technologicznej naprawy uznać należało, iż okres 46 dni najmu z żądanych 47 był zasadny. W tym miejscu wskazać jeszcze raz należy, iż pozwany nie wykazał, aby podjął czynności likwidacyjne szybciej niż w datach wskazanych przez powódkę i potwierdzonych dołączonymi do pozwu dokumentami, co ewidentnie przyczyniło się do wydłużenia okresu najmu i to wyłącznie z przyczyn zachodzących po stronie pozwanego. Dowód w postaci maila z dnia 5.08.2013r. jak już wskazano powyżej nie mógł bowiem zostać uwzględniony, jako złożony po terminie. Natomiast jak wynika z opinii biegłego czas technologicznej naprawy wraz z oczekiwaniem na części wynosić winien 4 dni, a nie 5. Z tych też względów Sąd skorygował ten okres o jeden dzień i wyliczył, że należne odszkodowanie z tego tytułu winno wynosić 11.500 zł. Sąd przyjął przy tym dzienną stawkę najmu w wysokości żądanej przez powódkę tj. 250 zł za dobę z uwagi, iż w takiej właśnie wysokości nastąpiło wynajęcie pojazdu zastępczego, co potwierdza załączona faktura. Nadto, co istotne, stawka taka, jak wskazał biegły, nie jest zawyżona i znajduje uzasadnienie biorąc pod uwagę rodzaj uszkodzonego pojazdu oraz wynajętego, a także warunki najmu. Pozwany zaś podważając wysokość dziennej stawki nie wykazał, a była ona zawyżona w porównaniu z innymi ofertami istniejącymi na rynku. Zwrócić zaś należy uwagę, iż to na pozwanym skoro kwestionował udowodnioną i poniesioną przez poszkodowanego wysokość kosztów najmu, ciążył obowiązek wykazania, iż były one wygórowane i przewyższały przeciętne stawki, za jakie w tamtym czasie można było wynająć pojazd.

Mając na względzie powyższe, należne odszkodowanie za zaistniałą szkodę wynosić winno 18.463,15 zł. Skoro zaś bezspornie pozwany zapłacił już z tego tytułu kwotę łącznie 5.734,94 zł, to obecnie zobowiązany jest do dopłaty kwoty 12.728,21 zł. Z tych też względów Sąd w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem należnego odszkodowania kwotę 12.728,21 zł. Nadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od w/w kwoty od dnia 27 lutego 2013r. do dnia zapłaty, albowiem niewątpliwie pozwany w zakreślonym w art. 817 k.c. 30 dniowym terminie nie spełnił świadczenia. Ponadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 278,31 zł stanowiącą odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty 2419,23 zł uiszczonej w toku procesu za okres od dnia 27.02.2013r. do dnia 16.01.2014r. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne, o czym orzekł w punkcie 2 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 02.163.1349) i uznając iż powódka uległa swojemu żądaniu jedynie w nieznacznym zakresie obciążył pozwanego kosztami procesu w całości, zasądając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3187 zł, na którą składają się koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 770 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2417 zł.